

Hirveää, miten mies herjasi, pilkkasi ja kiroili! Hänen kaverinsa heittivät pelikortit pöytään ja yhtyivät kiroiluun. Keskellä pöytää oli viinapullo. Kuinka pimeää tuossa sydämessä olikaan!

Mies tuijotti minua kylmästi. "Ei kiitos", hän sanoi, "meillä ei ole tarvetta Jumalalle. Olisin tarvinnut Häntä silloin, kun jouduin onnettomuuteen. Nyt minun on istuttava loppuelämäni tässä kirotussa pyörätuolissa." Kiukkuisena hän huitaisi surkean pyörätuolinsa käsinojia.

Tarina hänen onnettomuudestaan oli minulle jo ennestään tuttu. Hän oli ollut kaivosmies, ja kun hän eräänä päivänä oli ollut töissä kaivoksessa, sen katto oli romahtanut. Hänet tosin tuotiin elävänä ulos kiviröykkiöiden seasta, mutta hänen selkärankansa oli murtunut.

Nyt hän oli halvaantunut – mies parhaassa iässä, ilman minkäänlaista toivoa parantumisesta. Voi sitä epätoivoa, katkeruutta ja sydämen pimeyttä!

Hänen kaverinsa kävivät vierailulla, pelasivat hänen kanssaan korttia ja toivat viinaa. He kyllä tarkoittivat hyvää, mutta sellaiset asiat eivät tuo valoa pimeään sydämeen ja epätoivoiseen elämään.

...

Ensimmäisen vierailuni jälkeisenä iltana minulla oli "miestenpiiri". Tutkimme yhdessä Raamattua ja keskustelimme jokapäiväisistä huolista ja kamppailuista. Olivathan kaikki läsnäolijat kaivosmiehiä, joille "olemassaolon taistelu" ei ollut helppo. Helppoa näille miehille ei myöskään ollut seurata Jeesusta omassa elinympäristössään.

Heille kerroin tuosta onnettomasta miehestä. "Oho! Sitä miestä on autettava!" he sanoivat. Kun seuraavalla viikolla olin taas aloittamassa miesteniltaamme, ovi avautui paukahtaen – ja pyörätuoli työnnettiin sisään. Tuolissa istuva mies kyllä murisi ja nurisi hieman ja valitti, että "he vain ottivat minut mukaansa, ja enhän minä pysty puolustautumaan". Pohjimmiltaan hän kuitenkin oli selvästi kiitollinen siitä, että he

olivat hakeneet hänet hänen ”kolostaan”. Ja vaikka kohtelu olikin näennäisen kovaa, ei ystävällinen teko voinut jäädä häneltä huomaamatta.

Lauloimme jälleen kauniita lauluja Jeesuksesta. ”Se on lähde, josta pyhä veri pulppuaa köyhille syntisille...”⁸ ja ”Rakkauden lähde ylistän...”⁹ Tutkimme yhdessä Jumalan Sanaa, puhuimme huolistamme ja toimme kaiken rukouksessa Jumalan eteen. Ilta taisi tehdä miehelle hyvää, sillä kun ystäväni tulivat hakemaan häntä seuraavalla viikolla, hän istui jo valmiina odottamassa.

Siitä lähtien pyörätuoli ja sen käyttäjä osallistuivat jokaiseen tapaamiseemme. Jumalan Sana sai ihmeitä aikaan tässä pimentyneessä sydämessä: Mies käsitti, että hänen vakavin ”sairautensa” oli hänen kadotettu syntinen tilansa. Hän halusi tehdä rauhan Jumalan kanssa, löysi ristiinnaulitun Jeesuksen ja sai Hänen verensä kautta kokea syntien anteeksiannon parantavan voiman.

Silloin kaikki muuttui. Hänen sotkuiseen kotiinsa tuli järjestystä. Vanhat ystävät tosin häipyivät suuttuneina, mutta tilalle tuli uusia. Siellä, missä ennen kuului pelkkää valitusta ja kiroilua, raikuivat nyt Jeesuksesta kertovat laulut. Viinapullo katosi – sen sijaan pöydällä oli nyt Raamattu. Vaimo ja lapset piristyivät. Lyhyesti sanottuna: Jeesus muutti kaiken.

Eräänä päivänä vierailin hänen luonaan. Hän istui talonsa edessä kadun reunalla, mihin auringonsäteet pääsivät tunkeutumaan harmaiden talojen välistä. Istahdin talon portaille hänen pyörätuolinsa viereen.

”Pastori Busch”, hän sanoi. ”Kun kerran seison ikuisuudessa Jumalan valtaistuimen edessä, haluan kiittää Häntä siitä, että Hän katkaisi selkärankani.”

Hätkähdin: ”Onpas painavaa puhetta!”

”Katsokaas, jos Jumala olisi antanut minun jatkaa sillä tavoin, olisin mennyt suoraa tietä helvettiin. En halunnut kuunnella Häntä. Silloin Hänen oli pelastavassa rakkaudessaan pakko puuttua kovalla kädellä elämäni, jotta kääntyisin ympäri. Ja sen takia haluan kerran kiittää Häntä onnettomuudestani.”

Olin syvästi liikuttunut. Hän kuitenkin jatkoi: ”Ette voi edes aavistaa, miten iloinen sydämeni on. Koko maailma on katsonut minua aivan eri tavalla siitä lähtien, kun tiesin kuuluvani Jeesukselle. Kaikki on niin iloista. Niin, herra pastori” – hän osoitti harmaata katu – ”katukivetkin hymyilevät minulle.”